

РЕШЕНИЕ

№ 846

гр. Благоевград, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Д. Богоева Маркова

при участието на секретаря Миглена Ант. Каралийска
като разгледа докладваното от Татяна Д. Богоева Маркова Гражданско дело № 20221210102907 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от С. Е. В., ЕГН *****, с адрес: гр. Б..... чрез пълномощник – адвокат М. В. М. против "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление: гр. С..... представлявано от Н.... П.... П....

С исковата молба се иска да бъде постановено решение, с което да бъде прогласена за нищожна на основание чл.26 ал.1 пр.3 от ЗЗД чл.143 ал.1 и чл.146 от ЗЗП клаузата на чл.6.6 от Договор за паричен заем кредитен № 727111, сключен на 29.08.2022 година между С. Е. В. и „Сити Кеш“ ООД, предвиждаща заплащането на неустойка в размер на 1875.96 лева. Претендират се сторените по делото разноси.

С разпореждане № 50/09.01.2023 г. съдията докладчик след като е извършил проверка за редовност на исковата молба /чл.129 от ГПК/ и допустимост на предявените с нея искове, в съответствие с чл.130 от ГПК, на основание чл.131 от ГПК е постановил препис от исковата молба и 1 доказателствата към нея да се изпратят на ответника, с указание, че в едномесечен срок може да подаде писмен отговор, отговарящ на изискванията на чл.131, ал.2 от ГПК.

Видно от данните по делото съобщението е връчено на ответника на 23.01.2023 г. лично.

В указания от съда едномесечен срок ответното дружество не е депозирало писмен отговор, но на 22.02.2023 г. е депозирана насрещна искова молба ОТ „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление гр. С.....против: С. Е. В., с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. Б.....авляваща незаплатена възнаградителна лихва за периода от 29.09.2022г. - 30.01.2023г., ведно със законната лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното плащане; сумата от 276,38 лева, представляваща непогасен остатък от главницата по падежиралите вноски за периода от 29.09.2022г. - 30.01.2023г., както и сумата от 1123,62 лева, представляваща непогасен остатък от главницата по непадежирали вноски, обявени за предсрочно изискуеми с настоящата искова молба, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до датата на окончателното плащане.

Претендират се и сторените в производството разноси.

Посочена е и банкова сметка, по която С. В. може да извърши плащанията на дължимите от нея суми: IBANв „Инвестбанк“ АД, с титуляр на сметката „Сити Кеш“ ООД.

Твърди се в насрещната искова молба, че на 29.08.2022г. С. В. е подала заявление за сключване на договор за паричен заем чрез средство за комуникация по смисъла на чл. 6 от ЗПФУР, като потребителят е въвел трите си имена, ЕГН, телефонен номер, адрес на електронна поща, желаната сума на кредита и броя на погасителните вноски. Сочи се, че В. е прочела и приела Общите условия на дружеството, като изрично е декларирала, че ги приема и се съгласява с посочените. Сочи се, че потребителят е посочил адрес на електронна пощаза кореспонденция с кредитора. Сочи се, че на посочения адрес дружеството е изпратило СЕФ, договор за потребителски кредит „Кредирект“ №, погасителен план към него и приложимите към договора Общи условия, като всички действия на потребителя във връзка със сключването на процесния договор за кредит са записани в представения към настоящия отговор лог-файл.

Твърди се, че процесният договор е за сумата от 1400 лв., брой на вноските -12, вид на вноската - месечна, ГПР 48.15 %, ГЛП 40.05%, като сумата е усвоена от потребителя в брой на каса на „Изипей“. Сочи се, че в Приложение №1 на договора е поместен погасителния план, като видно от същия в него са посочени номера на вноската, падежа, сумата за главница и лихва, както и дължимата неустойка, в случай на неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение от договора. Посочва се, че до датата на подаване на настоящия насрещен иск ответната страна не е извършвала нито едно плащане и не е погасявала вноски по договора за кредит с падеж 29.09.2023г.

По отношение на предсрочната изискуемост се сочи, че съгласно чл. 6, ал. 3 от договора за паричен заем, кредиторът може да направи кредита предсрочно изискуем, в случай на забава или неизпълнение на задълженията по договора от страна на кредитополучателя. В конкретния случай се посочва, че кредитополучателя е в пълно неизпълнение на вноска № 1 с падеж 29.09.2022г., както и на останалите вноски по кредита. С оглед на уговореното в чл. 6, ал. 3 от договора за кредит, считано от 29.09.2022г., за ищеца е възникнало правото да направи кредита предсрочно изискуем.

Тъй като предсрочната изискуемост на вземането, произтичащо от договор за кредит, настъпва след като кредиторът е упражнил правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявил това на длъжника, се посочва, че тя представлява изменение на договора, което настъпва при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем, поради което следва да се приеме, че се е осъществил обективният факт, който се явява предпоставка за упражняването от кредитора на правото му да обяви предсрочната изискуемост, а именно неплащане на задължението по вноска № 1, както и останалите вноски от страна на заемополучателя, в размера и сроковете, уговорени в погасителния план към договора за паричен заем.

За да породи обявяването на предсрочната изискуемост на кредита действие се посочва, че е необходимо и волеизявление на кредитора, отправено до длъжника, обективизирано в писмен документ, съдържащ изрично и недвусмислено изразено позоваване на обстоятелствата, въз основа на които кредиторът упражнява правото си да направи кредита предсрочно изискуем, като в тази насока се цитира трайната практика на ВКС, като исквата молба може да има характер на волеизявление на кредитора, че счита кредита за предсрочно изискуем, и с връчването на препис от нея на ответника по иска предсрочната изискуемост се обявява на длъжника, поради което се посочва, че с настоящата искова молба се прави изявление до ответника - С. Е. В., с ЕГН *****, в качеството му на кредитополучател по договор за паричен заем № 727111 от 29.08.2022г., че „Сити Кеш“ счита процесния кредит за предсрочно изискуем.

Сочи се, че с настоящата насрещна искова молба „Сити Кеш“ ООД обявява за предсрочно изискуем непадежиращия остатък от задължението по процесния договор.

Посочва се, че с разрешението дадено с Тълкувателно решение № 3 от 27.03.2019 г. на ВКС по тълк. д. № 3/2017 г., ОСГТК е прието, че по кредит, обявен за предсрочно изискуем, се дължи сума в размер на непогасения остатък от главницата; определената с договора за паричен заем възнаградителната лихва върху главницата до момента на пораждане на

действието на предсрочната изискуемост, а именно връчването на препис от настоящата искова молба; както и законната лихва върху главницата от датата на настъпването на предсрочната изискуемост до датата на плащането.

Прави се уточнение, че към момента на предявяване на настоящата искова молба размерът на възнаградителната лихва е 229,11лв. и същата не е заплатена от потребителя. Сочи се, че по този начин към датата на предявяване на настоящия насрещен иск дължими се явяват следните суми: сумата от 229,11 лева, представляваща незаплатена възнаградителна лихва за периода от 29.09.2022г. - 30.01.2023г., ведно със законната лихва от дата на подаване на исквата молба до окончателното плащане; сумата от 276,38 лева, представляваща непогасен остатък от главницата по падежиралите вноски за периода от 29.09.2022г. - 30.01.2023г.; сумата от 1123,62 лева, представляваща непогасен остатък от главницата по непадежирали вноски, обявени за предсрочно изискуеми с настоящата искова молба, ведно със законната лихва от датата на подаване на исквата молба до датата на окончателното плащане.

Посочва се, че вземането за неустойка не е предмет на настоящия насрещен иск.

С разпореждане № 537/26.03.2023 г., след като е извършил проверка за редовност на постъпилата насрещна искова молба /чл. 129 от ГПК/ и допустимост на предявените с нея искове, в съответствие с чл. 130 от ГПК, на основание чл. 131 от ГПК, съдията докладчик е постановил препис от насрещната исквата молба и доказателствата към нея да се изпратят до С. В. с указание, че в едномесечен срок може да подаде писмен отговор, отговарящ на изискванията на чл. 131, ал. 2 от ГПК.

Препис от насрещната исквата молба и доказателствата към нея е изпратен на ответника по насрещния иск и връчени на 03.04.2023 година на адвокат М..

В указания от съда едномесечен срок на 11.04.2023 г. е депозиран отговор по насрещната искова молба от С. Е. В., с който се оспорва предявения насрещен иск като неоснователен и недоказан. Претендират се и разноски по предявения насрещен иск.

Твърди се, че сключеният договор безспорно има белезите на договор за потребителски кредит по смисъла на чл. 9, ал. 1 от Закона за потребителския кредит, като към него е приложима и общата императивна закрила срещу неравноправно договаряне, както и нормите на Европейското общностно право - Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 05.04.1993г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори.

Посочва се, че съдът има задължение да следи служебно и при незаявено от наша страна основание за нищожност на договора, когато е нарушена норма предвидена в закона в обществен интерес и не се изисква събиране на доказателства, когато е относимо до формата /външната страна на представения правопораждащ спорното право документ/, когато е налице противоречие с добрите нрави (Решение № 229 от 21.01.2013г. по т.д. № 1050/2011г. на II т. о. на ВКС), и когато е налице неравноправна клауза в потребителски договор (Решение по дело № С-472/11 на Съдът на ЕС, Решение № 23 от 7.07.2016г. по т. дело № 3686/2014г. на ВКС, I т.о.). Твърди се, че общата потребителска закрила по чл. 146, ал. 1 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) вр. чл. 24 от Закона за потребителския кредит (ЗПК), предвижда, че неравноправните клаузи в договори между потребители и търговци са нищожни, когато липсва индивидуално договаряне, доколкото въведената като общо правило за всички държави от ЕС система на защита се основава на идеята, че потребителят е в положение на по-слаба страна спрямо доставчика (включително и при финансова услуга), от гледна точка както на преговорните си възможности, така и на степента си на информираност.

Сочи се, че Закона за потребителския кредит въвежда императивни изисквания по повод формата и съдържанието на сключените между потребител и кредитор договори, нарушаването на които води до тяхната недействителност, като съгласно чл. 22 от ЗГПС, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. На следващо място, се твърди, че сключеният Договор е недействителен на специалните основания по чл.22 от

ЗПК.

Посочва се, че съгласно чл.22 от ЗПК, във връзка с чл.11,ал.1,т.9 от ЗПК договор за потребителски кредит е нищожен, ако не са посочени приложимият лихвен процент и условията за прилагането му. В договора се твърди, че е посочен ГПР - 48.15%., както и годишен лихвен процент 40.05%., като липсват каквито и да е било условия за прилагането му. Сочи се, че липсва изрично посочване дали лихвеният процент е фиксиран за целият срок за кредита, или е променлив. Релевират се доводи, че съгласно чл.22 от ЗПК, във връзка с чл.11,ал.1,т.10 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя. Сочи се, че Съгласно чл. 19, ал. 1 от ЗПК, годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит, като в Договор за заем от 28.04.2022г., било посочено, че ГПР-48.15 %, като липсвало каквото и да е уточнение, какви точно разходи се включват в посочения процент. Сочи се, че посоченият годишен лихвен процент 40.05%, не е ясно как точно се съдържат и как се изчисляват по отношение на общия ГПР, не ставало ясно, защо има разлика между ГЛП и ГПР в размер на близо 9%, доколкото ищеца заявявал, че в ГПР се съдържа единствено и само лихвата. По този начин се твърди, че С. В. е поставена в невъзможност да разбере какъв реално е процентът на оскъпяване на ползания от нея финансов продукт. Посочва се, че за да бъде спазена разпоредбата на чл. 11, ал.1, т.10 от ЗПК, следва в договора да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения потребителски договор представлява ГПР, но и изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, който В. ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР. Посочва се, че поставянето на кредитополучателя в положение, за да разбере действителния размер на ГПР, да тълкува всяка една от клаузите в договора и да преценява дали тя създава задължение за допълнителна такса по потребителския договор, като невключена в ГПР противоречи на изискването за яснота, въведено в чл.11,ал.1,т.10 от ЗПК, като се цитира трайната практика на съдилищата в страната /Решение № 242 от 18.02/2016г.. до гр.д.№ 45/2016г.. на Окръжен съд Пловдив. VI състав. Решение № 1561 от 30.11/2016г.. по гр.д.№ 2355/2016г.. на Окръжен съд Пловдив. VI състав; Решение № 656 от 26.05/2017г. по грд № 499/2017г. на Окръжен съд Пловдив, VII състав. Решение № 336 от 13.03/2018г.. по гр.д.№ 3025/2017г., на Окръжен съд Пловдив. VI състав./ Посочва се, че в чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК е предвидено, че в договора трябва да се съдържат условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. В случая се твърди, че има погасителен план, но той изцяло не отговаря на чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК, като в него липсва задължителната информация по ЗПК. Посочва се, че това създава невъзможност за В. да разбере заплащаните от нея вноски по погасителния план, какви компоненти включват, как са изчислени и на каква база, като посоченото се явява още едно самостоятелно основание за нищожност на договора за паричен заем и цитира съдебна практика в тази насока /Решение № 526 от 02.05/2017г.. по грд № 393/2017г.. на Окръжен съд П....., Решение № 1435 от 20.11/2017 година по грд № 2283/2017г, на Окръжен съд П...../. Сочи се, че в Договор е уговорена неустойка за неизпълнение за задължението, въпреки, че същата не се претендира от ищеца, поради явната и нищожност, като счита, че фактически се дължи не за неустойка, а договорна лихва, представляваща допълнителна печалба на кредитора, доколкото за да не възникне вземането за неустойка, договорът предвижда редица условия, които са кумулативно дадени и следва да бъдат изпълнени в много кратък срок, а именно в 1-дневен срок, поради което се посочва, че е обективно невъзможно да бъдат покрити от кредитополучателя. В чл.4 от договора, се предвиждат и нужните обезпечения- поръчители или банкова гаранция. Сочи се, че едно от условията, на които трябва да отговарят поръчителите, е да получават осигурителен доход в размер на не по-малко от 1000 лева, всеки от тях, да нямат неплатени осигуровки през последните 2 години и редица други условия, който моля да обърнете внимание, че следва да бъдат открити за 1

ден. По отношение за второто обезпечение, а именно банкова гаранция е общоизвестно, че никоя банка в Р.....Б..... няма да предостави банкова гаранция за 1 ден, просто процедурата по нейното предоставяне изисква доста по-дълъг период от преклузивния 1 ден. От тук се твърди, че идва до извода, че така въведените изисквания за вида обезпечение и срока за представянето им създават значителни затруднения за длъжника и то до степен изцяло да се възпрепятства изпълнението. Заявява се, че всички опции посочени в договора всъщност не дават възможност на длъжника да избегне плащането на неустойка, тъй като са невъзможни за изпълнение. След като това е така, във всички случаи вземането за неустойка ще възникне в сферата на кредитора. Тя затова е уговорена и като сигурна част от дълга, като следва да се заплаща разсрочено, на равни части, заедно с всяка погасителна вноска. Сочи се, че фактически не се касае за дължима неустойка, а за вземане, което се плаща заедно с вноските за главница и лихва, което вземане представлява допълнителна печалба за кредитора, освен лихвата. Излага се, че в договора трябва да се посочи размера на лихвения процент, като в конкретната хипотеза в този процент трябва да е включена и неустойката, която като неустойка е нищожна, а реално е сигурна печалба за кредитора, следователно годишният лихвен процент няма да е 40.05 %, както е записано, а следва да е по-голяма число, ако в него участва и вземането формално уговорено като неустойка. Твърди, се че е нарушен чл.11, ал.1, т.9 ЗПК, тъй като не е посочен реалният годишен лихвен процент, което представлява самостоятелно основание за нищожност на договора за паричен заем. Посочва се, че доколкото лихвата е част от ГПР, е следвало да се посочи и друг размер на ГПР, различен от този в договора, като в този размер следва да участва и сумата за неустойка, изразена като процент. Това не е сторено и се релевират доводи, че е нарушен чл.11, ал.1, т.10 ЗПК, като по този ще се наруши и правилото ГПР да не надвишава пет пъти размера на законна лихва /чл.19, ал.4 ЗПК/. Поради невключване на уговорката за заплащане на неустойка в ГПР, последният не съответства на действително прилагания от кредитора в кредитното правоотношение. Посочването в кредитния договор на размер на ГПР, който не е реално прилагания в отношенията между страните се твърди, че представлява заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1 и ал.2 ,т.1 от Закона за защита на потребителите, като се цитира преюдициално заключение по дело С-453/10, в което е прието, че използването на заблуждаващи търговски практики, изразяващи се в непосочването в кредитния контракт на действителния размер на ГПР представлява един от елементите,- на които може да се основе преценката за неравноправния характер на договорните клаузи по смисъла на чл.143 и сл.ЗЗП. Нищожността на неравноправната клауза в договора, сочеща неверен ГПР води до недействителност на кредитната сделка поради неспазване на изискванията на чл. 11, ал.1 т. 10 от ЗПК. В тази насока се цитира съдебна практика. Оспорва се като нищожна и клаузата за договорна лихва в размер на 229.11 лева, както на основание изложените по-горе възражения, така и поради противоречие с добрите нрави. Посочено е, че е уговорен по договора ГПР е 48.15%., както и годишен лихвен процент 40.05%, като за търсения период на възнаградителната лихва, основният лихвен процент на БНБ е 0% +10 пункта (съгласно ПМС№ 72 ОТ 08.04.1994г., приложимо към 2009г.), което прави размер на законната лихва към датата на сключване на договора 10%, а трикратния размер на законната лихва към 30%. Приема се, че противоречаща на добрите нрави е уговорка, предвиждаща възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, а за обезпечени кредити- двукратния размер на законната лихва и се цитира съдебна практика в тази насока, поради което така описаните в договора за потребителски кредит уговорки и клаузи, противоречат на добрите нрави.

Предвид характера на предоставената по договора услуга, се заявява, че уговорките посочени в договора за потребителски кредит, не съответстват на изискванията за добросъвестност, присъщи на нормалните договорни правоотношения и равнопоставеността на съконтрагентите. Оспорва се и наличието на предпоставките за предсрочна изискуемост на кредита, като в тази насока се цитира съдебна практика на Окръжен съд Врана, именно спрямо договори за кредит, при който е начислена неустойка за непредоставено обезпечение /Решение № 34 от 23.02.2022г. по В.гр.д.№ 540/2021г. по опис

на ОС Врана; Решение № 6 от 13.01.2023 година по в.гр.д. № 484/2022 година на ОС Ловеч; Решение № 270 от 17.10.2022г.. по в.гр.д.№ 234/2022г. на ОС Смолян/.

Прави се и възражение за прекомерност на претендираните разноски.

С Определение № 748/08.05.2023г. по делото е насрочено открито съдебно заседание, като съдът се е произнесъл по доказателствените искания на страните, съобщил им е проект на доклад по делото, като ги е напътил към процедура по медиация или друг способ за доброволно решаване на спора.

Със същото определение съдът е приел за съвместно разглеждане, предявените с насрещната искова молба искове от „СИТИ КЕШ“ ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление гр. С.....чрез юрисконсулт Л..... В. ПРОТИВ: С. Е. В., с ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. Б.....с които се иск да бъде осъдена ответницата по насрещния иск да заплати на „Сити Кеш“ ООД сумата в размер на 229,11 лева, представляваща незаплатена възнаградителна лихва за периода от 29.09.2022г. - 30.01.2023г., ведно със законната лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното плащане; сумата от 276,38 лева, представляваща непогасен остатък от главницата по падежиралите вноски за периода от 29.09.2022г. - 30.01.2023г., както и сумата от 1123,62 лева, представляваща непогасен остатък от главницата по непадежирали вноски, обявени за предсрочно изискуеми с настоящата искова молба, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до датата на окончателното плащане.

В съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява, не се явява и процесуалният му представител – адвокат М.. На 06.06.2023 година е постъпила молба от С. Е. В., ищца по делото, в която е посочила, че поради постигнато доброволно уреждане на отношенията с ответното дружество на основание чл. 233 от ГПК упражнява правото си на отказ от иска по гражданското дело, като се отказва изцяло от предявения от нея иск.

Съдът е изпратил препис от молбата на ответното дружество, като на 13.06.2023 година по делото е постъпила молба от ответното дружество „Сити Кеш“ ООД, ищец по насрещния иска, в която сочи че се иска делото да се разгледа в тяхно отсъствие, поддържа се изцяло насрещната искова молба, прави се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, прави се искане за присъждане на разноски във връзка със сторения отказ от иска.

Съдът, с оглед депозираната молба от ищцата и като е намерил, че е налице фактическия състав на чл. 233 от ГПК за десезиране на съда от разглеждане на предмета по спора по гражданско дело №2907/2022 година по описа на Районен съд Б....., в частта по предявения първоначален и главен иск от ищцата С. Е. В. против „Сити Кеш“ ООД, с протоколно определение № 1178/14.06.2023 година е прекратил производството по Гражданско дело №2907/2022 година по описа на Районен съд Б.... на основание чл. 233 от ГПК, поради отказ от предявения иск от страна на ищца С. Е. В., ЕГН *****, с адрес град Б..... със съдебен адрес град П..... против ответника „Сити Кеш“ ООД, с ЕИК 202534869, със седалище и адрес град С.....представявано от Н...П...П..... като е осъдил С. Е. В., ЕГН *****, да заплати на „Сити Кеш“ ООД, с ЕИК 202534869, сумата в размер на 100,00 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение по иска, за който производството по делото е прекратено, КАТО производството по делото е продължило за разглеждане по насрещната искова молба от „Сити Кеш“ ООД срещу С. Е. В..

След съвкупен анализ на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от приетия по делото Договор за паричен заем Кредирект № 727111, се установява, че на 29.08.2022 година между „Сити Кеш“ ООД, в качеството на заемодател и С. Е. В., в качеството ѝ на заемател е сключен Договор за паричен заем Кредирект № 727111. Съгласно сключения договор за паричен заем кредитодателят се е задължил да предостави на ответника В. парична сума в размер на 1400,00 лв., представляваща главница, с размер на погасителната вноска 3 вноски 3 по 46,73 лева и 9 вноски по 182,65 лева с ден на плащане – четвъртък, годишен процент на разходите за заема 48,15 %, брой вноски 12, фиксиран

годишен лихвен процент 40,05 %, с уговорено в договора дата на първо плащане -29.09.2022 година и дата на последно плащане – 29.08.2023 година, или обща сума за плащане 1784,04 лева. В договора е инкорпориран и погасителния план, с отразени падежни дати, главница, лихва, вноска и неустойка, както и обща сума за плащане.

Съгласно т. 5 от Договора годишният процент на разходите на заема не включва възможни разходи, които Заемателят може да се наложи да заплати при неизпълнение на договорните си задължения, както и таксите съгласно Тарифата за таксите на Заемодателя, публикувана на неговата официална интернет страница.

В т. 6 от Договора са уредени други условия, съгласно които: т. 6.1. с подписване на настоящия договор страните се съгласяват да се рефинансира сключеният на 18/01/2022 година Договор за паричен заем № 621667, като Заемателят заявява изрично, че желае да погаси изцяло задължението си по посочения по-горе договор, в това число дължимите главница, лихви, такси и неустойки, възлизащо на 879.52 лева. В т. 6.2. от Договора е уговорено, че заемодателят се е задължил да предостави на Заемателя паричен заем в размер на 1400 лева при посочените в т. 3 параметри, като отпуснатият по силата на настоящия договор заем ще бъде погасяван от заемателя съобразно посочения в т. 4 от настоящото споразумение погасителен план. Съгласно т. 6.4. заемодателят се задължава да изплати на заемателя дължимия след извършеното прихващане остатък от заемната сума по настоящия договор в размер на 520,48 лева.

В т. 6.5. от Договора е уговорено предоставяне на обезпечения, а именно: Заемателят се задължава в срок от три дни, считано от усвояването на заемната сума, да предостави обезпечение, по начина и реда, и отговарящо на условията на чл. 33, ал. 1 на Общите условия: поръчител или банкова гаранция (поне едно от изброените), а в т. 6.6 е уговорено заплащането на неустойка, а именно, че при неизпълнение на т. 6.5. Заемателят дължи на Заемодателя неустойка в размер на 1 873.96 лева, като неустойката се начислява автоматично от Заемодателя, като с подписването на настоящия договор за заем Заемателят счита за уведомен за нейното начисляване. Начислената по настоящата точка неустойка се заплаща разсрочено съгласно включения в настоящия договор погасителен план.

Съгласно т. 7 от Договора, настоящите индивидуални условия, както и приложените Общи условия, представляват Договор за заем, сключен между страните, и уреждат и определят техните взаимоотношения. Заемодателят декларира, че е получил Общите условия, съгласява се с тях и па приема като обвързващи.

По делото е приет лог файл по договора, в който е отразен по дати и часове сключването на договора, както и изпращането на Договор за кредит и ОУ към него, включително е отразено плащането на заетата сума чрез изипей. Посоченото доказателство не е оспорено от ответницата по насрещния иск.

От страна на „Сити Кеш“ ООД е представено и прието като писмено доказателство извлечение за извършените и предстоящи плащания по договор за паричен заем № 727111 от 29.08.2022 година, в което са посочени по падежни дати главницата, лихвата, вноски по тях, неустойката, вноска по неустойка, отстъпка и сума за плащане. В графа дата на погасяване и платена сума за периода от 29.09.2022 година до 29.08.2023 година е отразено, че няма извършено плащане от страна на ответницата. Посочено е, че главницата за този период е 1400 лева, лихвата – 384,04 лева. На гърба на посоченото писмено доказателство е отразено, че на дата 29.10.2022 година – администриране на просрочен кредит 30 дни е платена сума от 20 лева с дата на плащане 11.11.2022 година; на 01.11.2022 година- законова лихва – има извършено плащане в размер на 3,06 лева на дата 11.11.2022 година и на дата 10.11.2022 година – администриране на просрочен кредит 42 дни има извършено плащане в размер на 20 лв. на дата 11.11.2022 година, или общо платена сума до момента е отразено 43,68 лева. Датата на извършеното извлечение е 03.07.2023 година.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Предявени са искове :

-чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 430, ал. 1 ТЗ – относно вземането, представляващо главниците по процесния договор;

- чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 430, ал. 2 ТЗ – относно вземането, представляващо възнаградителна лихва.

Ищецът следва по реда на пълното и главно доказване да установи:

По иска с правна квалификация чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 430, ал. 1 ТЗ: За ищеца: - наличието на валидно облигационно отношение, породено от процесния договор за паричен заем, по силата на които ищецът по насрещната искова молба има качеството на кредитодател, а ответникът на кредитополучател; -реалното предоставяне от кредитодателя на кредитополучателя на сумата, претендирана като главница по договора; - наличието на условия за обявяване на предсрочната изискуемост на процесния договор за потребителски кредит; - уведомяване на ответника по насрещната искова молба за настъпилата предсрочна изискуемост и -настъпване на падежа на задължението на кредитополучателя, касаещо връщане на главницата.

За ответника по насрещната искова молба – погасяване на претендираното от ищеца вземане, представляващо главница по договора и възраженията, релевиращи в отговора.

По иска с правна квалификация чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД във вр. с чл. 430, ал. 2 ТЗ: За ищеца: -наличието на уговорка, постигната между ищеца по насрещната искова молба (кредитодател) и ответника по насрещната искова молба (кредитополучател), в качеството им на страни по твърдения договор за паричен заем, за дължимост от страна на кредитополучателя на договорна лихва; - размера на претендираната договорна лихва и настъпването на падежа на задължението на кредитополучателя за заплащането на последната.

За ответника по насрещната искова молба – погасяване на задължението касаещо претендираната договорна лихва по кредита и възраженията в отговора.

Разгледани по същество, исковите се явяват частично основателни.

В настоящия случай се установи по безспорен начин, че "Сити кеш"ООД и ответникът С. В. са били в облигационни отношения, уредени от сключения между тях договор паричен заем „Кредирек“ № 727111 от 29.08.2022 година, като кредиторът е предоставил на кредитополучателя уговорената сума в размер на 1400, 00 лв., при погасителни вноски – 12, ГПК 48,15 % и ГЛП 40,05 %, което обстоятелство не се оспорва от ответницата и е обявено за ненуждаещо се от доказване.

Ответната страна не е ангажирала доказателства, че е изпълнила в пълен размер задължението си за връщане на главницата и уговорената лихва по договора.

От страна на „Сити Кеш“ ООД е представено и прието като писмено доказателство извлечение за извършените и предстоящи плащания по договор за паричен заем № 727111 от 29.08.2022 година, в което са посочени по падежни дати главницата, лихвата, вноски по тях, неустойката, вноска по неустойка, отстъпка и сума за плащане. В графа дата на погасяване и платена сума за периода от 29.09.2022 година до 29.08.2023 година е отразено, че няма извършено плащане от страна на ответницата, но на гърба на посоченото писмено доказателство е отразено, че на дата 11.11.2022 година ответницата е заплатила сумата в размер общо на 43,06 лева, както следва: за администриране на просрочен кредит 30 дни -20 лева; законова лихва - 3,06 лева и администриране на просрочен кредит 42 дни - 20 лв.

„Сити кеш"ООД представлява финансова институцията по смисъла на чл.3, ал.2 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/, тъй като отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Обстоятелството, че дружеството предоставя кредити, го определя като кредитор по смисъла на чл.9, ал.4 от ЗПК.

От друга страна, ответника има качеството на потребител, съгласно чл.9, ал.3 от ЗПК, както и по смисъла на § 13, т.1 от ДР на ЗЗП. При тези съображения и след извършен анализ на съдържанието на договора, настоящият съдебен състав приема, че договорът е за

потребителски кредит, чиято правна регулация се съдържа в Закона за потребителския кредит /ЗПК/, а по силата на препращащата разпоредба на чл.24 ЗПК - и в Закона за защита на потребителите /ЗЗП/

По естеството си договора за потребителски кредит е разновидност на договор за заем, за действителността на който е необходимо реалното предаване на сумата. В случая се установи, че заетата сума е усвоена. В тази насока липсват сторени възражения от ответницата.

Съгласно трайно установената съдебна практика на ВКС /Решение № 23/07.07.2016г. по т.д. № 3686/2014г. на ВКС, I т.о. и др./ съдът следи служебно за неравноправния характер на клаузите в потребителския договор и следва да се произнесе независимо дали страните са навели такива възражения или не, като служебното начало следва да се приложи и при преценка дали клаузите на договора са нищожни - т. 1 и т. 3 от Тълкувателно решение 1/09.12.2013г. по тълк. д. № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Страни по договора за потребителски кредит са потребителят и кредиторът, съгласно легалните определения в чл.9, ал.3 и ал.4 от ЗПК.

Законът въвежда императивни изисквания относно формата и съдържанието на този вид договор, посочени в разпоредбите на чл. 10 и чл. 11 ЗПК.

Разпоредбата на чл.22 ЗПК предвижда, че когато не са спазени изискванията на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1, т.7-12 и т.20 и ал.2 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен.

С оглед императивния характер на посочените разпоредби, които са установени в обществен интерес за защита на икономически по-слаби участници в оборота, съдът е задължен да следи служебно за тяхното спазване и дължи произнасяне, защото когато страна се позовава на договор, съдът е длъжен да провери неговата действителност, респ. нищожност, пряко изводима от вида и съдържанието на договора, респ. надлежно въведените в процеса, и без да има позоваване на нищожност /така постановените по реда на чл. 290 от ГПК Решение № 384 от 02.11.2011г. на ВКС по гр.д. № 1450/2010г., I г.о., ГК и Решение № 23/07.07.2016г., постановено по т.д. № 3686/2014г. на ВКС, I т.о../. Предвид изложеното, съдът приема, че относно изискванията към съдържанието на договора за потребителски кредит намират приложение разпоредбите на чл. 10 - чл. 11 от ЗПК, които поставят конкретни задължителни изисквания към съдържанието на договора за потребителски заем, а липсата им, съобразно чл. 22 от ЗПК, води до недействителност на договора.

При извършената служебна проверка относно действителността на сключения между страните договор, съдът констатира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗПК договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра по един за всяка от страните по договора.

Според разпоредбата на чл. 22 от ЗПК когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗПК е в посочената редакция от ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г., т. е. е била действаща с горното съдържание към датата на сключване на процесния договор от 29.08.2022г. и е приложима към настоящото правоотношение.

Анализирано съдържанието на договора отговаря на изискванията на чл.11, ал.1, т.1-9 и т.11 ЗПК - съдържа дата и място на сключването, вид на предоставения кредит, индивидуализация на страните, срок на договора, общия размер на кредита и начин на усвояването му, размер на ГЛП, информация относно размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски. Договорът обаче не отговаря на част от

изискванията на чл.10, ал.1 ЗПК, както и на изискванията на чл.11, ал.1, т.10 и т.12 ЗПК.

На първо място не е спазено изискването относно минимално допустимия размер на шрифта при изготвянето на договора, а именно - не по-малък от 12.

В процесния случай насрещния ищец не е представил самия договор за паричен заем, както и всички необходими писмени документи касаещи сключването на договора, а копие от същия е представено единствено от ищеца по първоначалния иск. От представения от С. В. Договор за паричен заем Кредирект № 727111 от 29.08.2022 година се установява, че има видима разлика в шрифта на целия договор. Съществените клаузи на договора се съдържат именно там, а съдържанието е трудно за възприемане като вид на шрифта и разстояние между редовете. След визуално сравнение съдът установи, че това е шрифт с размер 7 за договор, което е в нарушение на изискването по чл. 10, ал. 1 ЗПК и води до недействителност на договора на това основание. За извършване на подобно визуално сравняване на текста, очевидно различаващи се по размера на използвания в него шрифт, не са необходими специални знания по смисъла на чл. 195, ал. 1 ГПК. Разпознаването на вид и размер на шрифта на документ не изисква специални знания извън техническите такива, които притежава всеки магистрат с оглед характера на работата, която извършва. Сравняването на различни по размер шрифтове на текстове, пренесени на хартиен носител е лесно установимо посредством визуален анализ и за това не са необходими специални знания. Изискването на чл.10, ал.1 ЗПК за сключването на договора по ясен и разбираем начин и с еднакъв по вид, формат и размер шрифт се отнася до всички елементи на договора.

В Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23.04.2008 г. относно договорите за потребителски кредити се съдържа хармонизирани разпоредби от правната уредба на потребителския договор.

По силата на съображение 9 от преамбюла ѝ за държавите-членки възниква ограничение да запазят или въвеждат различни от разпоредбата на Директивата национални разпоредби. Изрично е посочено, че това ограничение се прилага само доколкото съществуват хармонизирани с Директивата разпоредби. Такава е разпоредбата на чл. 10 § 1 от Директивата, която изисква договорите за потребителски кредит да се изготвят на хартиен или друг траен носител. Съгласно § 2 на горната разпоредба посоченото изискване не засяга националните правила, отнасящи се до действителността на сключването на договори за кредит, които са в съответствие с правото на Общността. Държавите-членки следователно не са ограничени да поставят допълнителни условия за действителност на договора за кредит, стига последните да не противоречат на общностното право. По конкретния въпрос относно въведеното от българския законодател изискване относно размера на шрифта на текста на договора има и практика на Съда на Европейските общности и то по дело, по което страна е било именно дружеството-въззивник по настоящото дело. Съгласно определение на Съда /шести състав/ от 14.04.2021 г. по дело С-535/20 /"БНП Париба Пърсънъл Файненс С. А. Париж срещу Т. Г. М. /, образувано по преюдициално запитване, отправено от Окръжен съд-Разград с акт от 02.10.2020 г., доколкото в Директива 2008/48/ЕО не се определят подробно форматът и размерът на шрифта, с които необходимата информация трябва да бъде предоставена на длъжника при сключване на договора за потребителски кредит, държавите членки остават по принцип компетентни да установят правила както относно формата на представяне на тази информация, така и относно последиците от неспазването ѝ от страна на търговците, при условие, че тези правила допринасят за представянето на посочената в чл. 10 § 2 от Директивата информация по ясен и кратък начин. Приемането на изискване за шрифт не по-малък от 12 изглежда в състояние да гарантира, че информацията ще бъде предоставена прозрачно и четливо, както и да възпрепятства използването на дребен шрифт, който би могъл да породви опасността информацията при сключване на договора и при изпълнението му да бъде пропусната от потребителя. В заключение е прието, че чл. 10 § 2 и чл. 22 § 1 от Директивата трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба, която налага всички елементи на договор за потребителски кредит да бъдат представени с еднакъв по вид, формат и размер

шрифт-не по-малък от 12.

От изложеното следва, че разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗПК е в унисон с правото на ЕС и не му противоречи, т. е. същата следва да се приложи и в настоящата хипотеза. След като процесният договор за потребителски кредит не отговаря на изискването за шрифт, последният е нищожен и по силата на същия не е възникнало задължение на ответника да заплати на дружеството-кредитор процесните вземания на претендираното договорно основание.

Отделно от това, ищецът не е представил както Общите условия към процесния договор, така и изискуемия се в чл. 5, ал. 2 от ЗПК Стандартен европейски формуляр, поради което съдът приема, че при подписването на договора не е била предоставена информация за сравнение на различни предложения във формата на стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, съгласно Приложение № 2, във вр. чл. 5, ал. 2, във вр. с ал. 2 от ЗПК. В случая ищецът по насрещния иск е предоставил единствено лог файл, в който сам е отразил, че такива са предоставени, но същото подлежи на доказване в процеса, още повече съдът следва да установи дали същите се отнасят именно до процесния договор.

Предвид гореизложеното и на основание чл.22 ЗПК сключеният между страните договор за паричен заем Кредирект № 727111 от 29.08.2022 г. е недействителен.

Нормите на чл.10, ал.1, чл.11, ал.1 и ал.2 и чл.22 ЗПК са императивни и възможност за отклонение от тях законодателя не е предвидил, а за приложението им съдът следи служебно.

С оглед изложеното по-горе съдът намира, че съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи.

Относно изискуемостта на вземането:

В действителност по делото не са събрани доказателства преди депозиране на исковата молба ответникът да е уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост, но съдът намира, че с връчване на препис от насрещната искова молба с изрично посочване в същата, че с настоящата насрещна искова молба се обявява кредита за предсрочно изискуем на непадежиралия остатък от задължението, съдът намира, че същото съставлява надлежно съобщаване за предсрочна изискуемост. Видно от приложените по делото съобщения /л. 29 от делото/ на ответника С. В. е връчен препис от исковата молба.

Предвид това следва да се приеме, че същата е надлежно уведомена за настъпване на предсрочната изискуемост в хода на производството. Отделно от това следва да се отбележи, че към настоящия момент е настъпил и крайния срок на договора.

По отношение на направените от ответника с отговора по насрещната искова молба възражения, съдът намира следното:

По отношение на възражението, че процесният договор е нищожен, тъй като не са посочени приложимият лихвен процент и условията за прилагането му, съдът намира това възражение за неоснователно.

От съдържанието на договора се изясняват и основните параметри, при които той е бил сключен, а именно: главница в размер на 1400 лв.; годишен процент на разходите /ГПР/от 48,15 %; фиксиран лихвен процент от 40,05 %; обща стойност на плащанията, погасяване - чрез 12 броя месечни вноски, с дата на първо плащане – 29.09.2022г. и с дата на последно плащане (краен падеж) – 29.08.2023г.Видно от договора за заем, в т.3.7 е посочен фиксиран годишен лихвен процент по заема от 40.05 %, представляващ реквизит по чл.11, ал.1, т.9 ЗПК и доколкото е фиксиран за целия период от договора, не е необходимо да се посочват условията за прилагането му. Няма допълнителни фактори, от които да зависи размерът на възнаградителната лихва, тя е фиксирана, поради което не е необходимо да се посочват условията по прилагането ѝ, защото такива липсват. Освен това от договора става ясно какъв е общият размер на дължимата договорна лихва за целия срок на договора, който е

виден и инкорпориран в договора погасителния план.

В т.3.5 е посочен годишния процент на разходите 48,15 % - реквизити по чл. 11, ал.1, т.10 ЗПК. Действително в договора не е посочено как е формиран ГПР, но в т. 5 от договора е посочено, че същият не включва възможни разходи, които заемателят може да се наложи да заплати при неизпълнение на договорните си задължения, както и таксите съгласно Тарифата за таксите на заемодателя, а отделно от това и същото не е и поставено като изискване в разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. Предмет на доказване е дали ГПР, посочен в договора е реален и дали същият включва съответните вземания по чл.19, ал.1 ЗПК. В случай, че вземания по чл.19, ал.1 ЗПК се претендират, а не са включени в ГПР и не формират /надхвърлят/, стойността на ГПР, посочена в договора, съответна тази по чл.19, ал.4 ГПК, ще се отрази на недействителността на тези отделни вземания, а не на договора като цяло.

Видно от договора за кредит в него има изготвен отделен погасителен план, подписан от кредитополучателя, в който е посочен размерът на вноските, техния брой, периодичност на плащане и падежна дата. Тъй като договорът е сключен при фиксиран лихвен процент за целия му срок и за всички вземания по него, последното изискване на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК- за посочване последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми в това число главница и лихви, е неприложимо. В погасителния план са разграничени вноските за неустойка. Съгласно самата разпоредба тази информация следва да се съдържа в погасителния план единствено при наличието на различни лихвени проценти, каквито не се установяват в случая.

Досежно твърдяната нищожност на възнаградителната лихва съдът прие следното: болшинството от цитираните по делото актове на ВКС сочат като горен праг на договорната лихва трикратния размер на законната лихва. Над този размер се възприема, че е налице накарняване на добрите нрави, следователно - нищожност на клаузата за размера на договореното под формата на лихва възнаграждение на кредитора. Цитираните решения и определения на ВКС, обаче, са постановени по казуси, различни от настоящия. В случая следва да се отчете, че се обсъжда договорна клауза на договор за кредит, предлаган от търговец по занятие и правилата на поведение на субектите на конкретното правоотношението се уреждат от специален закон, а именно - Законът за потребителския кредит. В разпоредбата на чл.19, ал.4 от него е предвидено: „Годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Р.....

Цитираният законов текст е насочен към избягване на възлагането на несъразмерни тежести върху икономически по-слабата страна, по-точно върху потребителя, от страна на търговеца, който има възможност да се възползва от по-неблагоприятното положение на кредитополучателя. За да възприеме като законов критерий ГПР, законодателят е отчел, че размерът на договорената възнаградителна лихва за предоставяне на средства на потребителя, не винаги е меродавен, защото към него може да се насложат допълнителни разходи като такси, комисиони, други разноски и те на практика да увеличат кредитната тежест за кредитополучателя. Ето защо, за да бъде избегната подобна злоупотреба, законодателят е предвидил като критерий максимален размер на годишния процент на разходите по кредита и това е пределът, до който може да се зачете като непротиворечащо на морала и добрите нрави общото оскъпяване на кредитите. При разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК, съобразена с Постановление № 426 на МС от 18.12.2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения и размера на ОЛП на БНБ към датата на сключване на договора, се налага заключение, че договореният ГПР не надвишава 50%, /същият е 48,15 %/ ето защо е в рамките на допустимата граница. Затова не се установява нищожност на договорената възнаградителна лихва. В този смисъл е правното разрешение, възприето и по Решение № 869 от 11.10.2019 г. на ОС - Варна по в. т. д. № 962/2019 г., Решение № 329 от 30.09.2019 г. на ОС - Хасково по в. гр. д. № 332/2019 г., Решение № 166 от 23.07.2019 г. на ОС - Л..... по в. гр. д. № 202/2019 г., Решение № 258 от 12.07.2019 г. на

ОС - Перник по в. гр. д. № 306/2019 г., Решение № 72 от 22.04.2019 г. на ОС - Габрово по в. гр. д. № 62/2019 г., Решение № 431 от 18.10.2019 г. на ОС - П..... по в. гр. д. № 702/2019 г. По договора за заем е уговорен годишен процент на разходите /ГПР/ от 48,15%. Няма пречка страните да уговорят договорна надбавка в размер по-голям от законната лихва, като в настоящия случай, съдът намира, че уговорената възнаградителна лихва не противоречи на добрите нрави, до който извод достига след преценка на конкретните данни по производството - срока на договора, размера на кредита, размера на възнаградителната лихва спрямо размера на кредита и риска от сделката, който носи кредиторът, липсата на предоставено обезпечение, както и автономията на волята. Освен това коефициентът на годишния процент на разходите не надвишава петкратния размер на законната лихва. Предвид уговореното в процесния договор, съдът приема, че размерът на лихвата е съответен на насрещната престация на кредитора и на риска, който същият поема в качеството си на небанкова финансова институция, която се самоиздържа от собствената си печалба, която в случая не противоречи на принципа за справедливост и добросъвестност.

Макар по делото да не се претендира неустойка съдът намира за нужно да отбележи следното:

Съгласно чл. 6.6 от Договора, сключен между страните, в случай, че кредитополучателя не предостави договореното в чл. 6.5 обезпечение в тридневен срок от сключването му или предоставеното обезпечение не отговаря на условията, посочени в чл. 33, ал. 1 от ОУ, кредитополучателят дължи на кредитора неустойка в размер на 1875,96 лв. Така уговорена претендираната неустойка не се отнася до вредите от неизпълнението на главното задължение на заемателя, а съставлява уговорено отнапред заместване на обещанието за предоставяне на поръчителство с оскъпяване на заема с посочената сума, т.е. компенсира се риска за кредитора от необосновано кредитиране на неплатежоспособно лице. Такова договаряне обаче противоречи на изискването към търговеца - доставчик на финансовата услуга да оцени сам платежоспособността на потребителя (чл. 16 ЗПК) и да предложи добросъвестно цена за ползване, съответна на получените гаранции. Такава уговорка поражда значително фактическо оскъпяване на ползвания заем, тъй като по естеството си позволява на заемотателя да получи сигурно завишено плащане, без това оскъпяване да е надлежно обявено на потребителя в съответствие с изискванията на специалните норми, ограничаващи свободата на договаряне при потребителско кредитиране (чл. 19 ЗПК). Представянето като неустойка за неизпълнение на действителната цена за ползване на необезпечен кредит явно цели отклоняване на кредитора от задължението да посочи това плащане в ГПР като основен критерий, ориентиращ потребителя в икономическата тежест от сключената сделка. Тъй като противоречието между клаузата за неустойка и добрите нрави е налице още при сключването на договора, то следва изводът, че в конкретния случай не е налице валидно неустоечно съглашение и съобразно разпоредбата на чл.26, ал.1 във вр. с ал.4 ЗЗД, в тази си част договорът изобщо не е породил правно действие, а нищожността на тази клауза е пречка за възникване на задължение за неустойка. Следователно отсъства валидно съглашение за заплащане на неустойка. Уговорката е и неравноправна.

При тези съображения, настоящият съдебен състав приема, че в подлежащата на връщане по силата на чл.23 ЗПК чиста стойност на кредит /без дължимата се възнаградителна лихва/, се включва единствено сумата от 276,38 лева, представляваща непогасен остатък от главницата по падежиралите вноски за периода от 29.09.2022г. - 30.01.2023г., както и сумата от 1123,62 лева, представляваща непогасен остатък от главницата по падежиралите вноски, обявени за предсрочно изискуеми с настоящата искова молба.

Видно от приложеното по делото извлечение за извършени плащания /л. 74 от делото/ от страна на ответницата е, че същата е платила единствено сумата от 43,06 лева, поради което тази сума следва да бъде приспадната от претендираната главница в размер на 276,38 лева, представляваща непогасен остатък от главницата по падежиралите вноски за периода от 29.09.2022г. - 30.01.2023г.

С оглед на горното, предявеният иск се явява основателен за сумата от 233,32 лв.,

представляваща непогасен остатък от главницата по падежиралите вноски за периода от 29.09.2022г. - 30.01.2023г., като в останалата част над дължимия размер от 233,32 лева до претендирания от 276,38 лева искът за главница се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По отношение на останалата претендирана главница - сумата от 1123,62 лева, представляваща непогасен остатък от главницата по непадежирали вноски, обявени за предсрочно изискуеми с настоящата искова молба, съдът намира, че следва да бъде уважена изцяло, тъй като не са събрани доказателства ответницата да е извършвала плащания по същата.

Ответникът дължи и законна лихва върху претендираната сума от 1123,62 лева, като съдът намира, че същата следва да бъде уважена не както се иска – считано от датата на подаване на исковата молба, а от датата на връчване на исковата молба – 03.04.2023 година, тъй като от тази дата ответникът е уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост.

С оглед констатираната недействителност на договора за потребителски кредит, съгласно чл.23 от ЗПК, съдът намира, че предявените искове за сумата от 229,11 лева, представляваща незаплатена възнаградителна лихва за периода от 29.09.2022г. - 30.01.2023г., ведно с претендираната законната лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, следва да бъдат отхвърлени.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски имат и двете страни.

Ищецът по насрещната искова молба е претендирал заплащане от ответника на направените разноски, като е представен списък по чл. 80 от ГПК.

По отношение на разноските в исковото производство ищецът претендира сторените разходи, за които са ангажирани доказателства за извършването им, а именно: 106, 00 лева - заплатена държавна такса /л. 26 от делото/; 2,00 лева – препис на документи /л. 22 от делото/, както и се претендира юрисконсултско възнаграждение. Съдът намира, че на основание чл.78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл.25, ал.1 от Наредба за заплащане на правната помощ дължимото юрисконсултско възнаграждение за конкретното дело е 100, 00 лв., като при определянето му съдът взе предвид фактическата и правна сложност на делото и извършените от юрисконсулта процесуални действия. Предвид изложеното и на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца, направените от него разноски в настоящото производство в общ размер на 173,25 лева, съразмерно с уважената част на исковата претенция.

Ответникът претендира заплащането на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА в размер на 585,60 лева по иска за нищожност, адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА по насрещния иск, както и държавна такса в размер на 75,04 лв.

Съдът констатира, че ответникът е бил представляван от процесуален представител – адвокат М. В. М., като видно от договора за правна услуга /л. 56 от делото/ последният е осъществил безплатна правна помощ, като изрично е посочена разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА. Съгласно Определение № 515/02.10.2015г. на тричленен състав на Първо ТО по ч.гр.д.№2340/2015г. по описа на ВКС за уважаване на искането по чл.38, ал.2 ЗА е достатъчно по делото да е била осъществена правна помощ без данни за договорен в тежест на доверителя размер на възнаграждението по чл.36, ал.2 ЗА; заявление, че предоставената правна помощ е договорена като безвъзмездна и липса на данни, които да го опровергават; отговорност на насрещната страна за разноски съобразно правилата на чл.78 ГПК.

В случая всички предпоставки са налице. В разпоредбата на чл.38, ал.2 от ЗА е регламентирано, че в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение.

С оглед направеното възражение от ищцовото дружество за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, и като съобрази разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т.

2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, на адвокат М. следва да се определи адвокатско възнаграждение в размер на 462,91 лева. Върху същото предвид данните за регистрирането на адвокат М. по ЗДДС следва на основание пар. 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения да се начисли 20 % ДДС, поради което дължимото адвокатско възнаграждение е в размер на 555, 49 лв., но като съобрази, че предявеният иск е частично уважен, то на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата ищцовото дружество следва да заплати адвокатското възнаграждение на адв. М. В. М., съобразно отхвърлената част от предявения иск в размер на 92, 80 лв. с включено ДДС.

По отношение на искането на ответника да бъде осъден ищеца да му заплати сумата в размер на 75,04 лева, представляваща заплащането на държавна такса, съдът намира направеното искане за неоснователно, тъй като производството по делото, образувано по исковата молба, образувана от С. В. срещу „Сити Кеш“ ЕООД е прекратено, поради отказ от иска и държавна такса не му се дължи, като в тази връзка не му се дължи и адвокатско възнаграждение по този иск.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА С. Е. В., ЕГН *****, с адрес: гр. Б.....чрез пълномощник – адвокат М. В. М. ДА ЗАПЛАТИ НА "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление: гр. С....., представлявано от Н....П.... П..... следните суми:

-сумата от 233,32 лв. /двеста тридесет и три лева и тридесет и две стотинки/, представляваща непогасен остатък от главницата по сключен между С. Е. В., ЕГН ***** и "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК 202531869 Договор за паричен заем Кредирект № 727111 от 29.08.2022 година, по падежиралите вноски за периода от 29.09.2022г. - 30.01.2023г., като ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иска за главница за разликата над уважения размер от 233,32 лева до пълния предявен размер от 276,38 лева;

- сумата от 1123,62 лева /хиляда сто двадесет и три лева и шестдесет и две стотинки/, представляваща непогасен остатък от главницата по непадежирали вноски, обявени за предсрочно изискуеми с настоящата искова молба, ВЕДНО със законната лихва върху сумата от 1123,62 лева, считано от 03.04.2023 година - датата на връчване на исковата молба, с която ответникът е уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост до датата на окончателното плащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление: гр. С.....представлявано от Н.... П...П.... срещу С. Е. В., ЕГН *****, с адрес: гр. Б.....иск, за осъждане на С. Е. В., ЕГН *****, с адрес: гр. Б..... да заплати на "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление: гр. С..... представлявано от Н....П...П..... сумата в размер на 229,11 лв. /двеста двадесет и девет лева и единадесет стотинки/, представляваща незаплатена възнаградителна лихва за периода от 29.09.2022г. - 30.01.2023г., ведно със законната лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното плащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА С. Е. В., ЕГН *****, с адрес: гр. Благоевград, ж.к. „Еленово“ № 121 чрез пълномощник – адвокат М. В. М. ДА ЗАПЛАТИ на "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление: гр. С..... представлявано от Н..... П... П..... сумата в размер общо на 173,25 лева /сто седемдесет и три лева и двадесет и пет стотинки/, представляваща направени от ищеца разноски по настоящото производство, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА "СИТИ КЕШ" ООД, ЕИК 202531869, със седалище и адрес на управление: гр.

С.... представлявано от Н.... П... П.... ДА ЗАПЛАТИ на адвокат М. В. М., с адрес на кантората гр. П..... сумата от 92, 80 лв. /деветдесет и два лева и осемдесет стотинки/ с включено ДДС, представляваща адвокатско възнаграждение на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, във връзка с чл.7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съразмерно отхвърлената част от исовете.

Банкова сметка, по която ответницата С. Е. В. може да заплати дължимите суми е следната: IBAN BG58IORT80481090001900 в „Инвестбанк“ АД с титуляр на сметката „Сити Кеш“ ООД.

Банкова сметка, по която може да бъде заплатено адвокатското възнаграждение на адвокат М. В. М. е следната: IBANBIC,„УниКредит Булбанк“ с титуляр на сметката М. В. М..

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Б..... окръжен съд в двуседмичен срок, считано от датата на връчване на препис от него до страните.

Съдия при Районен съд – Благоевград: _____